

nærmere Forhold til de enkelte Dreng og Piger, end Lærerne i København kunne komme. Paa Landet er Skolen for alle Folks Børn. Det betyder saa umaadelig meget. Læreren kommer i et levende Forhold til Børnene, han træffer sammen med Forældrene, interesserer sig for deres Liv. I den store By, ganske særlig i København, er Stillingen den, at de fleste Lærere og Lærerinder have deres Villaer, takket være de nogenlunde gode Lønninger, de have opnaaet ved Demokratiets Hjælp. Jeg har sagt det før, og jeg gentager det: Man burde maaske have sagt til Lærerne og Lærerinderne, da der var Tale om Lønkravene: Lad os først faa reformeret inddefra og saa begynde paa det andet. Vi begynde at bygge ved Toppen, paa Kranzen, men Undergrunden er ikke lagt, og den demokratiske Undergrund, der trænges til i Folkeskolen, er det Fremtiden forbeholdt at faa lagt. I den københavnske Folkeskole har den enkelte Lærer og Lærerinde i al Almindelighed sin Villa i Taarbæk, i Valby, i Lyngby, i Gentofte, i Københavns Periferi, og saa saare han eller hun er færdig med sin Tjeneste, 5 eller 6 Timers daglig Undervisning — maaske have de noget privat Arbejde — saa hjem, pr. Cykle, pr. Bane eller pr. Sporvogn, og saa er Skolen ikke mere til for dem, de kende ikke noget til Børnene.

Nu have i mange Tilfælde disse Lærere en besværlig Opgave i den store By i Modsætning til, hvad de have i den lille By. Hvis ærede Medlemmer ville gaa hen en Dag, naar Skoletiden er sluttet for Hindegades Skole, og se den Stime af Børn, som drager ud derfra og begiver sig rundt omkring til disse mørke og skidne Kvarterer, som findes herinde i City, hvis De ville følge disse Børn ind i Adelgades, i Borgergades, i Prinsessegades og Helsingørsgades Krinkelkroge, hvis De ville se, hvordan Børnene bo, se, hvad det er for Forældre, de have, hvis De ville komme en Aftenstund og se, hvorledes Børn og fulde Folk og prostituerede Fruentimmer ere en eneste stor Masse, der er sammen der, saa forstaar man udmærket, at det Raastof, som møder i Skolen, og som Lærerstandens skal søge at bringe noget ud af, er et vanskeligt Materiale. Derfor er der ogsaa en stor Undskyldning og meget Forsvar for de Lærerkrafter, som ikke kunne beherske sig, men man bør da ogsaa have Ret til at sige til hele Lærerstandens: I bør huske paa, fra hvilke Forhold disse Børn komme, som ere saa vilde og gale og ikke forstaa at beherske sig,

som ere søvnige, som dratte ned paa Gulvet og mange Gange ikke ere i Stand til at lære deres Ting, fordi de ere overanstrengte.

Vi have netop i de sidste Dage faaet et statistisk Værk angaaende Skolebørns erhvervsmæssige Arbejde, og det er grufulde Tal, men jeg vil sige, at de Tal, her er fremme, dække ikke tilsammen den virkelige Sandhed. For Sandheden er den, at en Mængde Hjem i den frygteligste Grad udbytte deres Børn, de fattige Børn, og det er der ingen, der faar noget at vide om. Der er Børn, der maa op Kl. 3—4 om Morgenen, i Skole om Formiddagen, om Eftermiddagen arbejde i Byplads, om Aftenen arbejde hjemme. Jeg kender Børn, som ikke faa mere end 4—5 Timers Søvn, og knap nok det. Det er forstaaeligt, at de ikke kunne følge med i Skolen. Saa faar en eller anden utaalsom Lærer eller Lærerinde med dem at gøre og pryglere dem, mishandler dem. Ja, mishandle maa man jo ikke sige, det kan ikke bevises, for der skal meget til, for at man kan betegne en korporlig Straf som Mishandling. Men jeg er ikke i Tvivl om, at der i dette Ting ikke findes 10 Medlemmer, som ikke give mig Ret i, at det Eksempel, jeg her vil fremdrage, er ganske utilbørligt, og at det er Grusomhed.

Ude i Rantzausgade Nr. 36, 2den Opgang, i en af de Arbejderkaserner, som ikke burde eksistere, som burde jævnes med Jorden — maa jeg her i en Indskudsbemærkning rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem fra Odense (Halsted), som i Gaar talte om, at Københavns Kommune ikke var en Kommune, der afgav Eksempel paa godt finansielt Styre: Hvortil yder Københavns Kommunalrepræsentation for meget? Er det til Børnene? Er det til de gamle, til de syge eller til Krøblingene? Den yder ikke for meget, men for lidt. Der er ingen Anke at rette mod Københavns Kommunalbestyrelse i den Henseende. Skal der rettes en Anke imod nogen, er det mod Staten, at den ikke stiller Københavns Kommune saaledes, at den kan udskrive de fornødne Skatter til virkelig at lindre Nøden blandt de gamle og Børnene og skaffe tilstrækkelige Hospitaler og Rekreationshjem til de syge og Boliger til de husvilde, Boliger til de Mennesker, der maa bo i usle Rønner og bo sammen med al Slags Menneskevrag, der hober sig op i denne store By, som kaldes snart Byen med det store Hjerte, snart Byen med de skønne Taarne og Gud ved hvad, denne By, som alligevel, naar